

Никола Вапцаров
Врабчова сговорна дружина

Врана, лакома и стара,
пазела със бой и вик
падналия на пазара
от конете ечемик.

Малкият врабец Сивушко
я замолил простодушно:
– Чик-чирик, чик-чирик,
дай ми малко ечемик!

– Га-а, га-а, закога
теб ти трябва ечемик?
– Чик-чирик, засега!
– А не искаш ли ритник?

Домъчняло на Сивушко –
бил неопитен и млад.
Под една стреха се сгушил
и треперил той от глад.

След Сивушко друг дошел –
пак премръзнал, изгладнел –
и заплакал той: „Чи-ри-ли
във стомаха ми игли,
във стомаха ми от глад
сто игли сега бодат!“

А след него – трети, пети,
петдесети и стоици
гладни мършави врабчета
и врабици.

Сбрал се врабчовия свет
под стряхата на съвет.
И решили с всички сили,
попрестане ли снега,
да сразят врага.

А от облаците бели
те изпрели сто къдели,
та започне ли войната –

да са топличко обути,
та започне ли войната –
да си имат парашути.

И денят на свободата
най-подир дошел. Ягата
се издигнали високо
във небето синеоко.

Най-напред летели в строя
рошопери бомбардери,
а след тях на две-три мили –
сто ловджийски ескадрили.

Боят свърши със победа.
Би се храбрата дружина.
Който иска, нека гледа
как от враната остана
само пух и перушина.

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11397>]